

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt over de wijze waarop het regionale politiekorps Gelderland-Midden zich (in ieder geval sinds april 2006) heeft opgesteld in het conflict dat verzoeker heeft met twee van zijn burens.

Verzoeker is van mening dat de politie hem onheus bejegent en zich partijdig opstelt.

Met name klaagt hij erover dat:

ambtenaren van politie hem verschillende keren de toezegging hebben gedaan om op te treden tegenover de buurman die zijn caravan foutief parkeert, maar dat zij, nadat zij op het politiebureau zijn geweest, handelend optreden achterwege laten;

de politie verzoeker bij een melding van de burens in juli 2006 intimiderend en vooringenomen heeft bejegend;

de groepschef bij dit huisbezoek aan verzoeker een valse naam heeft opgegeven;

de politie niet handelend heeft opgetreden tegen de buurman die in strijd met de regels verschillende voertuigen foutief, want bijvoorbeeld op het trottoir, heeft geparkeerd;

de politie niet de tijd heeft genomen om overleg te plegen met de gemeente Zevenaar, zodat verzoeker adequaat kon worden geïnformeerd over de geldende regelgeving.

Voorts acht verzoeker het niet juist dat de beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Midden niet inhoudelijk heeft gereageerd op een ter zake ingediende klacht van 1 augustus 2006.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoeker en zijn partner (hierna samen ook aan te duiden als verzoekers) bewonen een huis met een tuin. Deze woning met tuin heeft huisnummer C. De tuin van deze woning ligt "dwars" ten opzichte van een tweetal aangrenzende tuinen, behorend bij de woningen A en B. De garage van woning A grenst gedeeltelijk aan de garage van woning C. De garage van woning B grenst aan de tuin van woning C van verzoekers.

2. Aan de linkervoorzijde van woning C, grenzend aan de tuin/het erf van deze woning, ligt een stukje openbaar trottoir, dat eveneens grenst aan de tuin/het erf van woning B. Grenzend aan dit trottoir ligt een zestal parkeerplaatsen.

3. In woning A zijn in 2000 nieuwe mensen komen wonen. Sinds 2004 ervaren verzoekers overlast van deze bewoners, met name wateroverlast door (overmatig) sproeien van plantenbakken die tegen de garage van verzoekers zijn geplaatst, geluidsoverlast als gevolg van apparatuur die wordt gebruikt voor visvijvers en (luidruchtige) visite, en lichtoverlast door (overdadige) tuinverlichting.

4. In woning B wonen sinds 2002 nieuwe mensen. Ook van deze burens ervaren verzoekers overlast sinds 2004. Deze overlast betreft vooral overlast door auto's, aanhangers en caravans. Deze burens parkeerden een auto met aanhanger op het openbare trottoir naast de woning van verzoeker, zodanig dat de beukenhaag van verzoekers 'in de verdrukking' kwam, zetten de aanhanger op deze stoep, plaatsen met regelmaat de auto op het openbare trottoir, als gevolg waarvan verzoekers niet hun uitrit kunnen gebruiken. Ook wordt de caravan van de bewoners van woning B geregeld op de stoep naast de woning van verzoekers geplaatst. Hierdoor wordt niet alleen het uitzicht van verzoekers beperkt, maar tevens ontstaat hierdoor een verminderd uitzicht, wat gevaar oplevert in het verkeer, aldus verzoekers.

5. Verzoekers hebben sinds april 2006 twee keer de politie Gelderland-Midden verzocht om assistentie bij de problemen met hun burens. Verzoekers zijn niet tevreden over de wijze waarop de politie optreedt. Om die reden dienden zij op 1 augustus 2006 een klacht in bij de beheerder van het regionale politiekorps. De inhoud van hun klachtbrief is in grote lijnen gelijkloidend aan hun klacht bij de Nationale ombudsman.

I. Ten aanzien van de toezegging om op te treden tegen het foutief parkeren van de caravan

Bevindingen

1. Verzoeker bracht naar voren dat hij op 27 april 2006 een politieambtenaar had aangesproken op het volgens hem foutief parkeren van de caravan van de burens. Deze had hem meegedeeld dat hij de burens hiervoor niet meteen zou bekeuren, maar dat hij de situatie rond het parkeren van de caravan zou navragen bij de gemeente. De ambtenaar was begripvol en informatief. Toen verzoeker diezelfde middag de politieambtenaar weer sprak, was diens houding veranderd: hij was kortaf, en bijna agressief en intimiderend, en liet weten dat verzoeker zelf mede-schuldig was aan de minder prettige situatie met de burens.

Daarnaast was op 17 juli 2006 voorgekomen dat een (andere) politieambtenaar de situatie met de foutief geplaatste caravan ter plekke opnam, en daarbij de toezegging deed dat de eigenaars van de caravan een bekeuring zouden krijgen. Diezelfde middag - na bezoek aan het politiebureau - was hij op zijn schreden teruggekeerd en had hij alsnog afgezien van repressief optreden.

2.1. In reactie op dit onderdeel van de klacht liet de korpsbeheerder weten dat de politieambtenaren ter voorkoming van escalatie van de problemen in de buurt terecht geen gebruik hadden gemaakt van hun discretionaire bevoegdheid om verbaliserend op te treden. De korpsbeheerder achtte dit onderdeel van de klacht ongegrond.

2.2. De eerste politieambtenaar gaf aan zich niet te kunnen herinneren of hij op 27 april 2006 enige toezegging had gedaan aan verzoeker.

De andere betreffende politieambtenaar gaf aan, dat hij bij zijn bezoeken aan verzoeker op 17 juli 2006 niet de toezegging had gedaan om sowieso verbaliserend op te treden; hij verklaarde dat hij had toegezegd de zaak nader te onderzoeken, en dat hij, indien wenselijk en noodzakelijk, achteraf verbaliserend zou optreden.

Deze ambtenaar verklaarde dat uit zijn nadere onderzoek naar voren was gekomen dat er ter plaatse een tegenstrijdige (verkeers)situatie was ontstaan. De vakken naast het vak waar de caravan stond geplaatst, zijn kenbaar gemaakt als parkeervakken. Het vak waarin de caravan stond, is niet als zodanig kenbaar gemaakt, hetgeen er kennelijk mee te maken heeft dat de uitgang van de garage van woning B over dit vak naar de openbare weg leidt. Wanneer dit vak als parkeervak zou worden beschouwd, zou dit inhouden dat de inrit cq oprit naar deze garage zou worden geblokkeerd. In het Reglement Verkeersregels- en tekens is zowel het blokkeren van een in- en oprit als het laten staan van een voertuig strafbaar gesteld.

Naar verzoekers stelling dat een gevaarlijke verkeerssituatie zou ontstaan als gevolg van het parkeergedrag van zijn buurman, had deze politieambtenaar eveneens onderzoek gedaan. Hieruit was naar voren gekomen dat hiervan geen sprake was; in ruim tien jaar hadden zich - in de gehele straat - slechts drie (kleine) incidenten voorgedaan. Deze incidenten hadden zich niet voorgedaan ter hoogte van verzoekers woning, en buiten verzoeker had ook geen ander melding gemaakt van een verkeersgevaarlijke situatie ter plaatse.

Met inachtneming van deze argumenten en bevindingen had deze politiemans besloten geen gebruik te maken van zijn discretionaire bevoegdheid om verbaliserend op te treden. Dit had hij diezelfde middag telefonisch aan verzoeker meegedeeld. Daarbij had hij meegedeeld dat de gemeente een situatie had laten ontstaan waarin onduidelijkheid bestaat met betrekking tot de indeling van de parkeervakken. Ook had hij laten weten dat er zijns inziens van een verkeersgevaarlijke situatie geen sprake was.

Beoordeling

3. Het vereiste van rechtszekerheid houdt onder meer in dat gerechtvaardigde verwachtingen van burgers en organisaties jegens bestuursorganen door die bestuursorganen worden gehonoreerd. In dit geval betekent dat, dat de politie een

eventuele toezegging om op te treden had moeten nakomen.

Op grond van de over en weer verstrekte informatie acht de Nationale ombudsman de lezing van de tweede politieambtenaar, dat hij op 17 juli 2006 de toezegging had gedaan om één en ander uit te zoeken, en op grond daarvan te beslissen om wel of niet verbaliserend op te treden, het meest aannemelijk. Immers, wanneer deze politieman al direct tot de conclusie was gekomen dat hij verbaliserend zou optreden, zoals verzoeker stelt, valt niet in te zien, waarom hij daartoe dan niet direct was overgegaan. Derhalve is niet aannemelijk dat deze politieambtenaar een gedane toezegging niet is nagekomen, zodat de klacht in zoverre niet gegrond is.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Niet kan worden vastgesteld of, en zo ja welke, toezegging de eerste politieambtenaar op 27 april 2006 heeft gedaan. Op dit punt kan dan ook geen oordeel worden gegeven.

II. Ten aanzien van het optreden in juli 2006

Bevindingen

1. Verzoeker bracht naar voren dat de politie hem bij een bezoek aan zijn woning op 20 juli 2006 intimiderend en vooringenomen had bejegend. Hij deelde hierover mee, dat de politie de burens op voorhand gelijk gaf, en aangaf, dat de buurman geen mogelijkheid had om zijn caravan op een andere plaats te stallen. Voorts nam de politie de wateroverlast niet serieus genoeg, maar stelde, dat een dergelijke hoeveelheid vocht normaal was bij sproeien bij warm weer. Verzoeker noemde een aantal letterlijke uitspraken die de politie die middag zou hebben gedaan, zo zou één van hen hebben gezegd: 'Weet u, u zou aan mij een hele slechte hebben, als ik hiernaast zou wonen. Dan zou ik zelfs twee caravans neerzetten', en een ander: "U moet weten, voor dergelijke lulligheden komen wij niet meer langs'.

Verzoeker deed de suggestie dat er mogelijk een vriendschaps- of familieband bestond tussen (één van) de politiemensen en zijn burens.

2.1. De beheerder van het regionale politiekorps gaf in zijn reactie op dit punt aan, dat de betrokken politiefunctionarissen geen kennissen, vrienden en/of familie zijn van de burens van verzoeker, en dat de politiemensen beide partijen slechts ambtshalve kennen.

De korpsbeheerder tekende aan dat de politiemensen een objectieve en bemiddelende rol hadden gespeeld in de situatie tussen verzoeker en zijn burens. Ook dit klachtonderdeel achtte de korpsbeheerder ongegrond.

2.2. De twee politieambtenaren die die dag ter plaatse waren geweest tekenden aan, dat zij inderdaad hadden aangegeven dat optrekkend vocht één van de mogelijke oorzaken

zou kunnen zijn van de wateroverlast. Toen verzoeker had aangegeven dat het probleem zich alleen voordeed wanneer de burens hun planten sproeiden, hadden de politieambtenaren de burens aangegeven om voortaan hun plantenbakken alleen met een gieter te besproeien.

De politiemensen hadden verder aangegeven dat de caravan weliswaar op de openbare weg stond, maar geen overlast veroorzaakte, reden waarom zij niet verbaliserend zouden optreden. De betreffende politiemans kon zich niet herinneren, en zich ook overigens niet voorstellen, dat hij de uitspraak zou hebben gedaan dat hij - wanneer hij naast verzoeker zou wonen - twee caravans zou neerzetten.

Eén van de twee politiemensen gaf aan, dat het moeilijk was om met verzoeker een fatsoenlijk gesprek te voeren. De politiemensen trachten te bemiddelen in het conflict tussen de burens, maar verzoeker kon alleen maar spreken over op te leggen dwangsommen, het uitschrijven van bekeuringen, het doen van aangifte en over strafbare gedragingen van zijn burens.

Verzoeker wilde niet in gesprek met zijn burens - ook niet onder begeleiding van de politie - maar hij wilde uitsluitend schriftelijk reageren op wat hem werd aangedaan. Hij was van mening dat het tijd werd dat de politie (verbaliserend) ging optreden. Deze politiemans had verzoeker meegedeeld dat verbaliserend optreden (met betrekking tot bijvoorbeeld de caravan) in dezen geen oplossing zou zijn, en de zaak alleen nog meer op de spits zou drijven. Ook had hij hem gezegd dat deze problemen een onevenredig deel van de capaciteit van de politie vergden, en dat de politie er alles aan had gedaan om te bemiddelen in dit conflict. Voorts was meegedeeld dat deze problemen in de toekomst niet (langer) de hoogste prioriteit kregen, gelet op het aanzienlijke aanbod aan zaken.

3. Verzoeker tekende in reactie op de hiervoor weergegeven standpunten aan, dat de politiemensen ook nu de zaak weer verkeerd en onjuist weergaven. Immers, de thans gedane uitlatingen waren wederom bezijden de waarheid; met hem - verzoeker - was heel wel een gesprek te voeren geweest op 20 juli 2006, maar het waren daarentegen de politieambtenaren die zich vooringenomen, onbeleefd en intimiderend hadden opgesteld. Verzoeker ontkende dat hij had gesproken over op te leggen dwangsommen, het uitschrijven van bekeuringen, het doen van aangifte en over strafbare gedragingen van zijn burens, dit zoog de politieambtenaar uit zijn duim.

4. Naar aanleiding van het verslag van bevindingen liet verzoeker weten dat hem pas uit het onderzoek van de Nationale ombudsman duidelijk was geworden dat zijn buurmans door het parkeren een strafbaar feit begaat. Hij stelde daarom dat het onmogelijk was dat hij in die termen over de buurmans had gesproken met de politieambtenaren.

Beoordeling

5. Het vereiste van professionaliteit impliceert dat politieambtenaren burgers zoveel mogelijk correct te woord dienen te staan en op zakelijke wijze dienen in te gaan op vragen en opmerkingen.

6. Wanneer wordt gekeken naar de wijze waarop het bezoek dat de politieambtenaren op 20 juli 2006 hebben gebracht aan verzoeker wordt weergegeven, valt op, dat de inhoud van de boodschap die de politieambtenaren aan verzoeker hebben overgebracht, door beide partijen wel wordt gedeeld. Beide partijen geven aan, dat de politie niet was uitgegaan van kwade opzet bij de burens waar het betreft de wateroverlast, en dat de politie van mening was dat weliswaar sprake was van een onduidelijke, maar geen overlastveroorzakende parkeersituatie, alsook dat zij geen oplossing zag in repressief (verbaliserend) optreden, maar meer heil zag in een gesprek tussen de verschillende burens. Ook hadden de politieambtenaren aangegeven dat dit conflict niet (meer) de hoogste prioriteit zou krijgen.

Naast de overeenkomsten in de verklaringen ten aanzien van de feitelijke gebeurtenissen, lopen de lezingen van betrokkenen uiteen waar het betreft de subjectieve beleving van het incident. Verzoeker spreekt van een vooringenomen, onbeleefde en intimiderende opstelling van de politie, en suggereert dat er een familie- of vriendschapsband bestaat tussen de politie en de burens, terwijl de politie op haar beurt verzoeker omschrijft als iemand met wie niet te praten viel.

De Nationale ombudsman benadrukt dat de wijze waarop iemand de gedraging van een ander ervaart, bij uitsluiting subjectief is, en derhalve ook moeilijk toetsbaar.

Indien de Nationale ombudsman tot oordelen wordt geroepen, dient hij dit echter naar objectieve maatstaven te doen.

7. Wanneer de verklaringen van betrokkenen in onderling verband en samenhang worden gezien, hecht de Nationale ombudsman meer waarde aan de zienswijze van de betrokken politieambtenaren dan aan de zienswijze van verzoeker.

Beide politieambtenaren verklaren dat zij verzoeker correct te woord hebben gestaan. De Nationale ombudsman heeft geen redenen om aan te nemen dat zij verzoeker niet correct hebben bejegend.

De Nationale ombudsman acht het daarentegen wel voorstelbaar dat verzoeker, die waarschijnlijk een andere verwachting had van het optreden van de politie, omdat hij had verondersteld dat zij (bijvoorbeeld verbaliserend) zouden optreden en hierdoor was teleurgesteld, een bepaalde inkleuring heeft gegeven aan de gebeurtenissen.

De Nationale ombudsman acht de onderzochte gedraging behoorlijk.

III. Ten aanzien van het opgeven van de valse naam

Bevindingen

1. Verzoeker stelde dat één van de politieambtenaren die op 20 juli 2006 zijn woning had bezocht, had gezegd dat zijn naam A. was. Toen verzoeker diezelfde middag naar het politiebureau had gebeld om te vragen naar de naam van de ander, die samen met A. in zijn woning was geweest, werd hem meegedeeld dat A. de hele dag op kantoor was geweest, en dus niet bij verzoeker kon zijn geweest die ochtend. Bij het nakijken van de gegevens werd hem meegedeeld, dat niet de heer A., maar de heer H. bij hem aan de woning was geweest.

2.1. De korpsbeheerder liet weten dat de heer H. geen valse naam had opgegeven. Zij achtte dit klachtonderdeel ongegrond.

2.2. De collega van H., die die ochtend ook bij het bezoek aan de woning aanwezig was, gaf aan, dat de heer H. gewoon zijn eigen naam had genoemd.

Ook de heer H. zelf liet weten zich als H. te hebben voorgesteld, en gaf aan dat één en ander op een misverstand moest berusten. Hij liet weten dat het niet in zijn beroepsethiek paste dat hij gebruik maakte van de naam van een collega.

Beoordeling

3. Verzoeker heeft onvoldoende aannemelijk gemaakt dat politieambtenaar H. bij het huisbezoek een andere naam heeft opgegeven. Beide politieambtenaren hebben verklaard dat H. tegenover verzoeker zijn eigen naam heeft gebruikt. De Nationale ombudsman acht het aannemelijk dat hij dit heeft gedaan, hij had ook geen enkele reden om een andere naam op te geven. Verzoeker heeft geen feiten of omstandigheden aangevoerd die zijn standpunt kunnen ondersteunen.

De Nationale ombudsman acht dan ook aannemelijk dat H. zijn eigen naam, en niet die van een collega, heeft gebruikt. Mogelijk heeft verzoeker diens naam verkeerd verstaan of is er anderszins sprake geweest van een misverstand.

Dit klachtonderdeel mist feitelijke grondslag.

IV. Ten aanzien van het niet handelend optreden

Bevindingen

1. Verzoeker acht het niet juist dat de politie niet handelend heeft opgetreden tegen de buurman die in strijd met de regels verschillende voertuigen foutief, want bijvoorbeeld op het trottoir, heeft geparkeerd. Onder meer de caravan van de buurman werd voor een periode van langer dan een week neergezet op de openbare weg. De politie trad hiertegen

niet op.

2.1. De korpsbeheerder liet op dit punt weten dat verschillende politieambtenaren bemiddelend hadden opgetreden tussen verzoeker en zijn burens.

Verzoeker en zijn burens leven al langere tijd in onmin met elkaar. Door de tijd heen werd door beide partijen diverse malen politie-ondersteuning gevraagd in verband met conflicten. De korpsbeheerder noemde hier onder meer assistentie bij vochtoverlast, parkeerproblematiek en geluidsoverlast. In sommige gevallen had de bemiddeling geen betrekking op strafbare feiten, maar op civielrechtelijke aangelegenheden, zoals de problemen rond het optrekkende vocht door (overmatig) sproeien. De politieambtenaren hebben meer dan eens bemiddelend opgetreden, en hebben partijen geadviseerd of doorverwezen. Verzoeker wenst niet mee te werken aan bemiddelingen en wil in concreto niet meewerken aan een bemiddelend gesprek met zijn burens. De korpsbeheerder stelde dat wanneer bij enkele kleine ergernissen, die wel strafbaar zijn, maar die geen daadwerkelijke hinder opleveren, wel verbaliserend zou zijn opgetreden, de conflictsituatie op de spits zou zijn gedreven.

Een voorbeeld hiervan was dat de caravan van de buurman één dag langer dan de toegestane zeven dagen stond gestald op de openbare weg. De caravan stond niet op het trottoir of het voetpad, zodat het voetgangersverkeer niet werd gehinderd. Na een melding van verzoeker bij de politie had een politiemans de burens aangezegd de caravan te verwijderen, hetgeen de volgende dag ook was gebeurd. Volgens de korpsbeheerder heeft het eigenlijke parkeerprobleem tussen de burens echter te maken met een recht van overpad van verzoekers burens, waarin ook de gemeente partij is, en waarin de politie verzoeker heeft verwezen naar de gemeente om te komen tot een structurele oplossing voor het parkeeroverlastprobleem.

Met betrekking tot ditzelfde probleem had een tweetal politieagenten willen bemiddelen, en waren betrokkenen uitgenodigd voor een bemiddelingsgesprek aan het politiebureau. Verzoeker had hiervan geen gebruik gemaakt.

De korpsbeheerder was van mening dat de politieambtenaren - gelet op het al langer sluimerende burensconflict - terecht hun discretionaire bevoegdheid hadden toegepast, teneinde verdere escalatie in de buurt te voorkomen. De korpsbeheerder achtte dit klachtonderdeel dan ook ongegrond.

2.2. De betrokken politieambtenaren tekenden op dit punt ook aan, dat de plaats waar de caravan stond, weliswaar een stuk openbare weg betrof, maar dat de doorgang niet werd versperd. Om die reden wilden zij niet verbaliserend optreden, maar in overleg met alle betrokkenen tot een oplossing proberen te komen. Ook was hierin voor de gemeente een rol weggelegd, omdat de verkeerssituatie niet duidelijk was. Aan verzoeker was verschillende keren aangegeven dat verbaliseren hier geen oplossing bood, omdat dat de

zaak alleen nog maar meer op spits zou drijven. Verzoeker was echter niet bereid om te praten.

3.1. In reactie op het verslag van bevindingen liet verzoeker weten dat hij de politie slechts twee keer om assistentie had gevraagd. Hij tekende aan, dat hem niet was uiteengezet dat verbaliseren geen oplossing bood. Hem was alleen medegedeeld dat er geen actie zou worden ondernomen tegen de buurman.

3.2. Verzoeker tekende aan, dat in deze situatie geen recht van overpad is gevestigd. Hij verwees terzake naar een brief van de gemeente Zevenaar van 31 mei 2006 over deze kwestie:

"Om bij een particuliere oprit of garage te komen moet men soms eerst over een gedeelte van het trottoir. Voor dit soort situaties is geen recht van overpad gevestigd maar zijn in het verleden uitrit vergunningen verleend. Deze geven de gebruiker van het perceel met de garage cq oprit het recht om over het trottoir naar zijn perceel te komen. Dit houdt echter niet in dat zij het gedeelte van de openbare weg dat zij hiervoor nodig hebben in gebruik mogen nemen."

Beoordeling

4.1. In deze situatie moet het optreden van de politie worden gezien in het licht van het redelijkheidsbeginsel. Dit houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is.

In dit geval betekent het, dat het accent van politieoptreden bij meldingen als de onderhavige zo veel mogelijk dient te liggen op het voorkomen van verdere overlast, bijvoorbeeld door middel van bemiddeling. Indien na en ondanks herhaalde bemiddelingspogingen sprake blijft van overlast én er tevens sprake is van een redelijk vermoeden van het plegen van strafbare feiten, behoort het ook tot de taak van de politie om repressief op te treden.

4.2. Het staat voldoende vast dat verzoeker niet de bereidheid toont om met zijn burens in gesprek te gaan over de (overlast)situatie. Hij mag vervolgens niet van de politie verwachten dat deze de buurman zonder meer terecht wijst door verbaliserend op te treden; zeker niet nu niet zonder meer vaststaat dat steeds sprake is van strafbare feiten. Ter plaatse is sprake van een onduidelijke verkeerssituatie, en is het aan de gemeente om daarin duidelijkheid te creëren.

4.3. Op grond van de overgelegde informatie kan de Nationale ombudsman niet tot de conclusie komen dat de politie in de onderhavige situatie het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

V. Ten aanzien van de klacht over het overleg met de gemeente

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de politie niet de tijd heeft genomen om overleg te plegen met de gemeente, zodat verzoeker adequaat kon worden geïnformeerd over de geldende regelgeving.

2. De korpsbeheerder liet weten dat verzoeker door twee politieambtenaren was verwezen naar de gemeente om een structurele oplossing voor het parkeerprobleem/recht van overpad te zoeken. De korpsbeheerder was van mening dat de gemeente de aangewezen instantie was om een structurele oplossing te zoeken voor dit parkeerprobleem. Uiteraard is een bemiddelende rol weggelegd voor de gebiedsagent, maar dan dient verzoeker wel bereid te zijn om mee te werken aan een bemiddelingspoging. De korpsbeheerder achtte dit klachtonderdeel ongegrond.

Beoordeling

3. Verzoeker acht het niet juist dat de politie geen overleg heeft gepleegd met de gemeente. Het standpunt van de politie ten aanzien van de parkeersituatie is helder: de politie is van mening dat in deze situatie geen sprake is van overlast, en treedt derhalve niet repressief op. Wel is de politie van mening dat terzake sprake is van een onduidelijke situatie wat betreft het recht van overpad/de parkeersituatie. De verantwoordelijkheid hiervoor ligt niet bij de politie, maar bij de gemeente. Het is aan verzoeker om hierin actie te ondernemen, dat mag hij niet van de politie verwachten.

De gedraging is behoorlijk.

VI. Ten aanzien van de wijze waarop de korpsbeheerder verzoekers klacht heeft afgehandeld

Algemeen

1. Op 1 augustus 2006 wendde verzoeker zich met een schriftelijke klacht tot de beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Midden. In deze brief deed hij uitgebreid verslag over (de voorgeschiedenis van) het conflict met zijn burens en de rol van de politie hierin. Voorts stelde hij een zevental kwesties aan de orde, waarover hij uitsluitend vroeg. Deze kwesties waren deels van feitelijke aard, en hadden voor het merendeel betrekking op dezelfde incidenten als waarover verzoeker zich later bij de Nationale ombudsman beklagde.

2. De ontvangst van verzoekers klacht werd op 11 augustus 2006 door de klachtencoördinator bevestigd. Verzoeker werd meegedeeld dat hij zo spoedig mogelijk zou worden uitgenodigd voor een bemiddelingsgesprek.

Verzoeker liet in reactie hierop op 17 augustus 2006 weten dat hij de korpsbeheerder had verzocht om een schriftelijke, inhoudelijke reactie op de in de brief omschreven kwesties, en hij sprak de wens uit om een reactie in deze vorm tegemoet te zien.

Op 21 augustus 2006 deelde de (groepschef van de) politie verzoeker de naam van de ambtenaar mee die de klacht zou behandelen.

In reactie op de brief van 17 augustus 2006 liet de klachtencoördinator verzoeker weten dat genoemde kwesties tijdens de behandeling van zijn klacht zouden worden bekeken, waarna ook daarop een reactie zou worden gegeven.

3. Eind augustus of begin september 2006 had een medewerkster van de politie Gelderland-Midden telefonisch contact opgenomen met verzoeker(s partner), om verzoeker uit te nodigen voor een bemiddelingsgesprek. Verzoekers partner gaf aan hieraan niet mee te (willen) werken, en had te kennen gegeven dat hij een schriftelijke, inhoudelijke reactie op de klachten wenste te ontvangen. Verzoeker en zijn partner waren van mening dat degene die de klacht zou moeten behandelen, een directe collega was van de personen tegen wie de klacht was gericht, en hadden daarin geen vertrouwen.

4. Verzoeker wendde zich op 23 oktober 2006 tot de Nationale ombudsman. Hij liet weten dat hij nog geen schriftelijke reactie had ontvangen van de korpsbeheerder op zijn klacht van 1 augustus 2006.

5. De Nationale ombudsman verzocht de beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Midden om de klacht van verzoeker alsnog formeel af te handelen.

6.1. Na deze interventie zond de korpsbeheerder verzoeker op 28 maart 2007 het besluit dat zij had genomen naar aanleiding van zijn klacht. Voor de lange behandelingsduur van zijn klacht bood zij haar excuses aan.

In het besluit van de korpsbeheerder werd verzoekers klacht samengevat in de volgende vier elementen:

optreden naar aanleiding van meldingen;

bejegening;

toepassing van dwangmiddelen, met uitzondering van geweldgebruik;

informatieverstrekking.

Deze vier klachtelementen werden allen ongegrond geacht. De ongegrond verklaring werd - summier - gemotiveerd, waarbij verzoekers standpunt werd gesteld tegenover de stellingen van de betrokken politieambtenaren. Hierbij werd het standpunt van verzoeker - nu dit niet nader was onderbouwd - van minder gewicht geacht.

6.2. Het besluit van de korpsbeheerder is hoofdzakelijk gebaseerd op een klachtrapportage van de betreffende districtschef. In die rapportage - gedateerd 5 oktober 2006 - deed deze chef verslag van het onderzoek dat hij naar verzoekers klacht had gedaan.

Dit onderzoek bestond in de eerste plaats uit het raadplegen van het bedrijfsprocessensysteem. Hieruit kwam naar voren dat er al langere tijd een conflict bestaat tussen de burens, en dat daarbij van verschillende zijden om assistentie van de politie was gevraagd.

Daarnaast was de politieambtenaren verzocht hun zienswijze te geven op de klachten van verzoeker. Deze zienswijze week af van het standpunt van verzoeker.

Uit de klachtrapportage komt verder naar voren, dat verzoeker en zijn partner niet wensten mee te werken aan een gesprek, maar dat zij alleen schriftelijk contact wensten.

6.3. Verzoeker is tijdens het klachtonderzoek van de korpsbeheerder niet in de gelegenheid gesteld om schriftelijk te reageren op de standpunten van de politieambtenaren.

7. Op 4 april 2007 opende de Nationale ombudsman het onderzoek naar verzoekers klacht. Ook de klachtbehandeling werd onderwerp van onderzoek.

Bevindingen

8. De beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Midden liet in reactie op dit deel van de klacht weten dat verzoeker niet had willen meewerken aan een bemiddelingsgesprek naar aanleiding van zijn klachtbrief van 1 augustus 2006. In een dergelijk gesprek had de omvang van de klacht kunnen worden vastgesteld, en had kunnen worden onderzocht of de zaak mogelijk op een voor beide partijen bevredigende wijze had kunnen worden afgehandeld. In reactie hierop had verzoeker laten weten dit niet te willen, omdat hij geen vertrouwen had in een onpartijdige klachtafhandeling. Verzoeker had te kennen gegeven alleen een schriftelijke afdoening te wensen.

Vervolgens was de klacht verder formeel afgehandeld, hetgeen had geresulteerd in het klachtadvies van 5 oktober 2006.

Op 31 oktober 2006 had verzoeker laten weten dat hij alleen een schriftelijke reactie op zijn klacht wenste, en dat hij geen behoefte had aan behandeling van zijn klacht door de

klachtencommissie. De korpsbeheerder tekende hierbij aan, dat één van de vaste uitgangspunten van de klachtbehandelingsprocedure de toepassing van hoor en wederhoor is. Klager en aangeklaagde(n) dienen elkaars standpunt te kennen en de gelegenheid te hebben op elkaars standpunt te reageren. Het uitgangspunt van hoor en wederhoor was tot haar spijt als gevolg van de houding van verzoeker doorkruist, reden waarom zij had besloten deze klacht op basis van de op de zaak betrekking hebbende (schriftelijke) stukken af te doen, en de behandeling door de klachtencommissie niet plaats te laten vinden.

Dit had geresulteerd in haar besluit van 28 maart 2007.

9. Verzoeker vond de klachtafhandeling niet voldoende. Hij was van mening dat er te laat - en bovendien te summier - was gereageerd op zijn klacht.

Beoordeling

10. Verzoeker acht het niet juist dat de beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Midden niet inhoudelijk heeft gereageerd op een ter zake ingediende klacht van 1 augustus 2006.

De korpsbeheerder heeft op 28 maart 2007 - bijna acht maanden na het indienen van de klacht, en pas na interventie door de Nationale ombudsman - inhoudelijk op de klacht gereageerd.

11. Over de wijze waarop de klacht is afgehandeld merkt de Nationale ombudsman het volgende op.

11.1. In de eerste plaats is de klacht niet binnen een redelijke termijn afgehandeld. Ook de korpsbeheerder deelt deze mening, en zij bood verzoeker voor de lange behandelingsduur van zijn klacht haar excuses aan.

11.2. Daarnaast speelt het beginsel van hoor en wederhoor, dat inhoudt dat bestuursorganen bij de voorbereiding van een handeling of beslissing betrokkenen die daarbij een belang hebben in staat stellen te worden gehoord, in deze zaak een rol. Dit beginsel houdt in dat een burger, ook wanneer deze afziet van deelname aan een gesprek, of afziet van deelname aan een hoorzitting, desalniettemin in de gelegenheid moet worden gesteld om te reageren op de verklaring(en) van de perso(o)n(en) over wiens gedragingen hij had geklaagd.

12. In de onderhavige zaak had verzoeker verschillende malen aangegeven dat hij slechts een schriftelijke reactie op zijn klacht wenste. Hij wenste niet mee te werken aan een bemiddelingsgesprek of aan een hoorzitting van de klachtencommissie.

Weliswaar werd hierdoor de behandeling van zijn klacht bemoeilijkt, maar hieruit mocht niet de conclusie worden getrokken dat verzoeker hiermee had willen afzien van de mogelijkheid tot wederhoor.

De korpsbeheerder had - alvorens tot haar besluit te komen - verzoeker schriftelijk in de gelegenheid moeten stellen om een reactie te geven op de standpunten van de betrokken politieambtenaren. Door verzoeker niet in de gelegenheid te stellen zijn visie te geven op de lezing van de politie, is in dit opzicht niet juist gehandeld, vanwege strijd met het beginsel van hoor en wederhoor.

In zoverre is de onderzochte gedraging niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Gelderland-Midden, is

niet gegrond ten aanzien van:

het niet nakomen van de toezegging op 17 juli 2006;

het optreden tijdens het bezoek aan verzoekers huis van 20 juli 2006;

het opgeven van de valse naam op 20 juli 2006;

het niet-handelend optreden;

het contact met de gemeente.

Geen oordeel kan worden gegeven ten aanzien van de klacht over het niet nakomen van de toezegging op 27 april 2006.

De klacht over de onderzochte gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Midden, is gegrond vanwege strijd met het beginsel van hoor en wederhoor.

Onderzoek

Op 25 oktober 2006 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer J. te Zevenaar, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Gelderland-Midden en een klacht over een gedraging van de beheerder van dit korps.

Naar deze gedragingen, die wat de eerste gedraging betreft wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Midden, werd - na interventie - op 4 april 2007 een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Midden verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd de betrokken politieambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Arnhem over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voorzover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen verzoeker en de korpsbeheerder de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd de korpsbeheerder een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De reactie van verzoeker gaf aanleiding het verslag te wijzigen en aan te vullen.

Noch de korpsbeheerder noch de betrokken ambtenaren gaven binnen de gestelde termijn een reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 23 oktober 2006 met bijlagen, waaronder de klacht die verzoeker op 1 augustus 2006 had ingediend bij de korpsbeheerder.

Verslag van het intake-gesprek met verzoeker en zijn partner op het Bureau Nationale ombudsman van 8 maart 2007.

Afdoeningsbrief van verzoekers klacht van de korpsbeheerder van 28 maart 2007 met bijlagen.

Openingsbrieven van de Nationale ombudsman van 4 april 2007.

Standpunt van de beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Midden van 24 mei 2007.

Aanvullend standpunt van de beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Midden van 26 juni 2007.

Standpunten van de vier betrokken politie-ambtenaren.

Reactie van verzoeker van 14 augustus 2007.

Vragen van de Nationale ombudsman aan de korpsbeheerder van 28 september 2007.

Reactie van de korpsbeheerder van 20 november 2007.

Nadere reactie van verzoeker van 10 december 2007.

Reactie van verzoeker op het verslag van bevindingen van 9 mei 2008.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond